

[Henning Andersen]

Det sidste ord kan ikke være sagt om marginalskatterne her i landet. For hvert år, der går, haster det mere med at få marginalskatterne sat ned. Vi vil blive ved og blive ved år efter år med at gøre noget for at få dette problem løst. Det må og skal klares inden 1993.

Som en naturlig konsekvens af, at vi ikke kan gennemføre alle de foreslåede lempelser i beskattningen, skal alle de foreslåede stramninger naturligvis heller ikke gennemføres. Sådan er det.

Det Konservative Folkeparti har lagt vægt på, at de stramninger og besparelser, som skulle undgås, når der ikke kunne gives de tilsvarende lettelser, skulle have et sådant omfang, at man ikke kan kritisere os for at gennemføre flere stramninger eller mere ubehagelige ændringer end dem, der står i forhold til de givne lettelser.

Jeg ved, at mange havde kritiseret forslaget vedrørende dieselafgiften, som isoleret set ville være en relativt stor belastning for virksomhederne. Dette forslag gennemføres ikke. Det samme gælder ændringer vedrørende varelagringsbeskrivelser og udlandslempelsen.

På samme måde er det med den nedsættelse af a-kasse-kontingentet, som skulle gennemføres sammen med en lettelse af 6 pct.-skatten. Den gennemføres nu heller ikke.

Det er en glæde at se, at Håndværksrådet straks efter, at de indgåede aftaler om finansloven blev kendt, har reageret positivt, f.eks. i en artikel i Berlingske Tidende, hvori der udtrykkes tilfredshed med »mange gladelige elementer«.

Strukturproblemerne i skattesystemet løses ikke til fulde med vedtagelsen af finansloven i morgen. Heller ikke strukturproblemerne på arbejdsmarkedet løses med vedtagelsen af den finanslov.

Men Det Konservative Folkeparti forventer sig meget af de fortsatte forhandlinger om dagpengereglerne og omlægningen af finansieringen af hjemsendelsesdagpenge og supplerende dagpenge. Debatten herom skal ikke føres her i dag, den følger naturligt senere, men finansloven er jo et led i den store, samlede indsats, som totalt skal løse problemerne i den danske samfundsøkonomi.

For at problemer ikke skal være et af slutordene i denne tale, synes jeg, at der er al mulig grund til at repetere den viden, som vi alle har her i Folketinget:

Vi har fået et overskud på betalingsbalancen for første gang i 27 år. Vi har også den laveste inflation i 30 år.

Det er rigtigt, at dansk økonomi hører til blandt de stærkeste i Europa, at vi nu har fået overskud i handelen med udlandet, så vi kan afdrage på vor store udlandsgæld, at de indgåede aftaler om finansloven medfører et mindre statsunderskud i 1991 end først forventet, at en stram udgiftspolitik og skatteomlægninger er forudsætninger for, at beskæftigelsen kan stige i de kommende år til gavn for alle i det danske samfund. Den linje vil vi fortsætte med i Det Konservative Folkeparti.

Svend Heiselberg (V):

Det må være en trist rolle, Danmarks største parti, Socialdemokratiet, år efter år har valgt at spille: altid at være negativ, altid at være imod.

Man må sige, at Socialdemokratiet helt bogstaveligt har opfattet sig selv som den kritiske opposition. Oppositionspolitik er blevet Socialdemokratiets varemærke. I Venstre vil vi ikke bruge meget krudt på at tilbagevise de socialdemokratiske synspunkter.

Derimod vil vi rose og takke CD og Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti, fordi de tager et medansvar, fordi de bruger deres mandater til at få indflydelse på politikken, og den er jo rent faktisk ikke så ringe at have indflydelse på.

Vi vil bl.a. på grund af den førte politik have mulighed for at se en fortsat faldende rente, som erhvervslivet kan tage bestik af. Vi har vel fortsat oplevet med den førte politik, at inflationen er gået i stå på et meget lavt niveau. Vi burde i fællesskab kunne glæde os over, at 27 års uafbrudt underskud på betalingsbalancen nu er blevet forandret til et overskud. Vi stifter ikke længere gæld over for udlandet; vi afbetaler på vores gæld. Kronen er bomstærk, devaluering er noget, der kun eksisterede før 1982. Vores valutabeholdning er stor og voksende, forbruget er stagnerende, og den private opsparing er voksende. Borgerne optager ikke længere de store private lån, og vi har siden 1982 fået ca. 180.000 personer mere i arbejde. Ja ja, kan man sige, men der er da 270.000 mennesker, som er arbejdssøgende. Det er rigtigt, men årsagen er, at i de sidste 10 år har næsten alle familiemedlemmer søgt ud på arbejdsmarkedet.